

Arrest

nr. 161 305 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. L. BROCORENS loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van O.K.A. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U bent geboren op 21 juli 1985 in Suleimaniya in Noord-Irak. U groeide op bij uw vader en stiefmoeder in Suleimaniya. U beweert geen goede relatie te hebben gehad met uw vader en stiefmoeder en regelmatig door hen te zijn mishandeld. In 2003 leerde u uw toekomstige echtgenoot (M.D.A.S.) (O.V. X; CGVS 15/16802) kennen terwijl deze op familiebezoek was in Suleimaniya.

(M.) is oorspronkelijk afkomstig uit Suleimaniya maar woonde zijn hele leven in Bagdad. Jullie werden verliefd, hadden enige tijd stiekem een relatie en maakten al snel trouwplannen. De familie van (M.) kwam vanuit Bagdad naar Suleimaniya om een aanzoek te doen bij uw familie. Dit werd echter tot twee keer toe geweigerd. U beweert dat uw familie niet wilde dat u met een Arabier zou trouwen. (M.)

werd door uw familie tot twee keer toe aangevallen en belandde in het ziekenhuis. Hierop beslisten jullie stiekem te trouwen en samen te vluchten. Jullie verzamelden alle nodige papieren, trouwden voor de overheidsinstantie van Suleimaniya en vertrokken samen naar Bagdad.

Daar aangekomen reageerde de familie van (M.) zeer afwijzend op jullie beslissing om zonder toestemming van uw familie te huwen. Ze wierpen op dat uw familie naar Bagdad zou komen om uw kersverse echtgenoot te vermoorden. Jullie hielden echter voet bij stuk en vestigden zich in Bagdad. Sindsdien hebben jullie geen contact meer met de familie van (M.) in Bagdad en evenmin met de uwe in Suleimaniya. Op 2 juni 2005 werd jullie dochter (L.) geboren.

Zelf verklaart u twaalf jaar in Bagdad te hebben gewoond maar er een weinig zelfstandig leven te hebben geleid. U ging nooit uit werken en verliet op geen enkel moment het huis zonder uw echtgenoot. Toen (M.) problemen kreeg met de lokale imam, nadat deze hem wilde rondelen voor IS (Daesh), verlieten jullie samen het land. Op 9 juli 2015 vroegen jullie asiel aan in België.

Ter ondersteuning van jullie beider asielaanvragen leggen jullie het originele Iraakse rijbewijs van uw man; kopieën van de identiteitskaarten van uzelf, uw man en jullie dochter; een kopie van jullie huwelijksakte; en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw man neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

U verklaart immers gedurende 12 jaar (tussen 2003 en uw vertrek in 2015) met uw echtgenoot in Bagdad te hebben gewoond. Er wordt echter vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Bagdad. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw herkomst bevraagd en beoordeeld.

U hebt niet aannemelijk gemaakt de laatste twaalf jaar voor uw vertrek naar België in Bagdad te hebben gewoond.

Uw geografische kennis over de stad en de buurt waar u, naar u verklaart, twaalf jaar hebt gewoond, is quasi onbestaande (CGVS p.6 – 9). De naam van de hoofdweg in de buurt van de superette van uw man – die twee straten verder dan uw huis lag – kent u niet. U zegt te weten dat er een rivier door Bagdad stroomt, maar de naam van deze rivier kent u niet. U zegt te weten dat er een pretpark aan de rivier ligt, maar ook de naam van dit pretpark ontgaat u. Hoewel u zeker bent dat het pretpark dicht bij de rivier ligt weet u vreemd genoeg niet of uw huis al dan niet dicht bij de rivier ligt. U verklaart deze onwetendheid door te stellen dat u volledig afhankelijk was van (M.), dat u steeds binnenshuis bleef en de taal niet goed beheerste. Vervolgens gevraagd uw activiteiten buitenshuis, naar waar u dan wel soms heen ging, zegt u dat u steeds met (M.) buiten kwam, nooit alleen. Jullie gingen “naar een restaurantje, eten of kleren kopen, zo’n dingen”. U kunt echter geen enkel restaurant in uw buurt noemen, noch kunt u winkels of markten aanduiden waar levensmiddelen kunnen worden gekocht. U wijst de interviewer hiervoor door naar uw echtgenoot (M.). Gevraagd naar waar u kleren ging kopen blijft uw antwoord uiterst vaag. U somt louter een aantal wijken op: “in de winkels van Bagdad Al Jedida, Karade, Dora, Mansour”. In een poging uw antwoord concreter te maken wordt u de vraag gesteld waar u een nieuwe jurk voor uw dochtertje (L.) zou kopen. U ontwijkt de vraag en stelt dat jullie sjiitische

wijken vermeden omdat er vaak aanslagen waren. Welke wijken dat dan wel waren weet u echter niet: "Dat weet ik niet. Ja... Ik ben daar nooit geweest. We probeerden nooit naar daar te gaan. Bagdad is groot."

Gevraagd naar of u zich een aanslag in het bijzonder goed herinnert, hebt u het over een aanslag terwijl u met (M.) döner ging eten, het afgelopen jaar. Hierop inpikkend blijkt ook uw socio-politieke kennis van Bagdad quasi onbestaande. Wanneer deze aanslag precies plaats vond weet u niet, evenmin weet u wie de aanslag heeft gepleegd of opgeëist. U zegt dat het waarschijnlijk IS of de sjiitische milities zullen zijn geweest, gezien zij vooral actief zijn in Bagdad. Gevraagd naar sjiitische milities die actief zijn in uw wijk antwoordt u vreemd genoeg IS (Daesh). Gezien IS (Daesh) een soennitische organisatie is wordt u de logische vraag gesteld of IS (Daesh) een sjiitische militie is. Hierop antwoordt u: "Dat weet ik niet. Geen idee. Maar die behoort ook tot beide sektes, soennieten en sjiieten." Hierop herpakt u zich en zegt: "De meerderheid van IS (Daesh) zijn soennieten." Het blijft echter bevreemdend dat u spontaan IS aanhaalt wanneer u wordt gevraagd naar sjiitische milities in uw buurt. U blijkt echter geen sjiitische milities te kennen, zo blijkt wanneer de vraag u opnieuw wordt gesteld. U zegt: "Ik heb weinig contact met mensen, ik ken geen sjiitische milities." Voor iemand die stelt de laatste twaalf jaar in een stad te hebben gewoond waar sektarisch geweld steeds meer opflakkert, is dit bijzonder vreemd. U kunt trouwens ook in het geheel niet vertellen over het feit dat Bagdad de laatste jaren steeds meer segregateert en sterker wordt verdeeld in homogeen soennitische en sjiitische wijken. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd zegt u aanvankelijk enkel: "Bagdad was toen heel druk, maar nu is het niet zoals vroeger." De vraag herhaald en verduidelijkt antwoordt u: "Daar heb ik niks van verschil in gemerkt. Ik besepte pas dat er sjiieten en soennieten bestonden toen ik naar Bagdad kwam. Met de tijd hoorde ik dat er wel een verschil was tussen die groepen." Dat u zich als Irakese tot uw 18de niet bewust was van het bestaan van sjiieten en soennieten is weinig geloofwaardig. Erop gewezen dat u wel twaalf jaar in Bagdad woonde en opnieuw gevraagd naar de evolutie van sektarische segregatie stelt u dat er 'destijds' geen verschil was tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap, maar dat het probleem begonnen zou zijn door IS (Daesh). Verder zegt u dat de problemen enkele jaren na de val van Saddam begonnen. Gevraagd daar meer over te vertellen hebt u het opnieuw over IS (Daesh): "(...) Ik weet dat IS (Daesh) heel veel problemen heeft veroorzaakt in Bagdad, maar ik weet niet zoveel. Ik hoorde een beetje op de televisie hier en daar?". Expliciet gevraagd of IS (Daesh) enkele jaren na de val van Saddam al actief waren zegt u louter: "Als huisvrouw heb ik enkel het gevoel dat de sektarische problemen met IS (Daesh) begonnen. Als huisvrouw weet ik niet wat er gebeurt in de stad. (M.) is altijd heel moe als hij van zijn werk komt." Het is echter volstrekt onaannemelijk dat u als Irakese die de laatste twaalf jaar in Bagdad woonde dergelijke basiskennis over IS (Daesh) en de sektarische situatie in Bagdad zou missen. Dat u stelt tot uw 18de niet te hebben geweten dat er soennieten en sjiieten bestonden; dat u IS aanvankelijk aanduidt als een sjiitische militie en verder geen enkel voorbeeld van een sjiitische militie kunt geven; en dat u de recente opkomst van IS in Bagdad en de opflakking van sektarisch geweld na de val van Saddam in 2003 niet uit elkaar kunt houden is volstrekt onaannemelijk voor iemand die stelt Irakese te zijn en twaalf jaar in Bagdad te hebben gewoond.

U legt geen enkel document neer waaruit blijkt dat u in Bagdad zou hebben gewoond.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet kan aantonen daadwerkelijk de laatste twaalf jaar in Bagdad te hebben verbleven. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen in Bagdad die tot jullie vertrek zouden hebben geleid. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw herkomst, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die tot jullie vertrek zouden hebben geleid. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke regio van herkomst, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst kan niet genoeg benadrukt worden.

U gaf zelf geen zicht op uw werkelijke herkomst. Er zijn echter sterke aanwijzingen in uw dossier dat u ook na uw huwelijk in uw geboortestad Suleimaniya hebt gewoond, of er alleszins nog steeds sterke banden mee onderhield.

U verklaart tijdens uw gehoor bij het CGVS, net als uw echtgenoot, dat jullie dochter (L.) in 2005 in Bagdad werd geboren (CGVS p. 5). Bij de DVZ verklaarden jullie echter beiden dat (L.) in Suleimaniya werd geboren. Zowel tijdens de inschrijving (Inschrijving NL / Minderjarige kind(eren)) als verder in de procedure (Verklaring DVZ punt 16) staat genoteerd dat (L.) in Suleimaniya werd geboren. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd beweert u dat niemand u naar de geboorteplaats van (L.) vroeg (CGVS p. 5). Uw echtgenoot heeft het in zijn gehoor op het CGVS aanvankelijk over het feit dat (L.) 's

identiteitskaart in Suleimaniya werd uitgegeven. Erop gewezen dat het wel degelijk over haar geboorteplaats gaat, en niet over de plaats van uitgifte van haar identiteitskaart, verklaart hij louter dat hij nooit gezegd heeft dat (L.) in Suleimaniya werd geboren (CGVS 15/16802 p. 5). Zijn verklaringen zijn echter niet afdoende. (L.) 's identiteitskaart (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) werd niet enkel uitgegeven in Suleimaniya, ook als geboorteplaats wordt Suleimaniya vermeld. Bovendien verklaarden jullie zoals gezegd ook bij inschrijving (Inschrijving NL / Minderjarige kind(eren)) dat (L.) in Suleimaniya (op dat moment genoteerd als 'Suleimani') werd geboren. Op dat moment hadden jullie nog geen documenten neergelegd en kon er dus geen verwarring bestaan tussen jullie verklaringen en wat vermeld staat op haar identiteitskaart.

Op basis van bovenstaande bevindingen kan worden besloten dat (L.) wel degelijk werd geboren in Suleimaniya, en niet in Bagdad. Jullie verklaringen betreffende jullie herkomst uit Bagdad en betreffende jullie band met Suleimaniya komen hierdoor verder op de helling te staan, alsook jullie algemene geloofwaardigheid. Het is duidelijk dat jullie na jullie huwelijk in 2003 wel degelijk nog in Suleimaniya zijn geweest, op zijn minst in een keer in 2005 voor de geboorte van (L.). Dit terwijl zowel u (CGVS p. 5) als uw man (CGVS 15/16802 p. 6) expliciet stellen sinds 2003 niet meer in Suleimaniya te zijn geweest.

Dat u twee jaar na uw huwelijk in Suleimaniya bent bevallen ondermijnt bovendien ook uw verklaringen als zou u hebben gebroken met uw familie omdat zij niet instemden met een huwelijk, en het sindsdien te gevaarlijk zou zijn geweest om nog naar Suleimaniya terug te keren. Wat opnieuw een sterke aanwijzing vormt voor een band met Suleimaniya, waar zowel uw roots als die van uw echtgenoot liggen.

Er zijn bovendien ook een aantal elementen in jullie beider verklaringen die de geloofwaardigheid van deze familiale problemen verder ondermijnen. Zo is jullie verklaring voor de weigering van uw familie om in te stemmen met een huwelijk weinig aannemelijk. Zowel u als uw man verklaarde dat uw familie niet wilde dat u met een Arabier zou trouwen (CGVS p. 5; CGVS 15/16802 p. 5). Uw man identificeert zichzelf in het kader van zijn asielaanvraag ook als Arabier (Verklaring DVZ 15/16802 6d). Dit is opmerkelijk, gezien uw echtgenoot helemaal geen Arabier is. Zijn moeder is weliswaar van Arabische afkomst, maar zijn vader is Koerd. Uw man is dus ook Koerd. Dat uw familie hem niet wilde aanvaarden omdat hij al twee generaties lang in Bagdad woonde is eventueel nog enigszins aannemelijk. Dat uw man zelf verkeerdelijk zou aangeven dat hij Arabier is, is echter weinig aannemelijk en lijkt een loutere ondersteuning van de door jullie aangehaalde problemen. Verder verklaart u dat u de moeder van uw man hebt gezien in het ziekenhuis nadat hij door uw familie in elkaar was geslagen (CGVS p. 4), terwijl uw man beweert dat hij twee keer door uw familie in elkaar werd geslagen nadat zijn familie terug keerde naar Bagdad (CGVS 15/16802 p. 13).

Verder zijn er nog een aantal elementen die jullie algemene geloofwaardigheid ondermijnen en die wijzen op een band met Suleimaniya. Zo blijken jullie thuis uitsluitend Koerdisch te spreken, ook jullie dochter (L.) spreekt Koerdisch (CGVS 15/16802 p. 12). Toch beweert u dat uw man slechts gebrekkig Koerdisch spreekt (CGVS p. 6). U werpt dit op als reden voor het feit dat uw familie hem als Arabier zou hebben beschouwd (CGSV p. 5). Dat hij als zoon van een Koerd die al twaalf jaar getrouwd is met een Koerdische nog steeds gebrekkig Koerdisch zou spreken, zoals u beweert, is echter weinig aannemelijk. Met betrekking tot het contact dat jullie zouden onderhouden met de familieleden van (M.) in Suleimaniya leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. U beweert dat jullie enkel nog contact hebben met zijn tante Tara (CGVS p. 6), terwijl uw man verklaart dat jullie ondertussen weer contact hebben met zijn andere tantes en zijn grootmoeder (CGVS 15/16802 p. 6). Ook het feit dat jullie twaalf jaar lang al jullie documenten vanop afstand zouden hebben geregeld vanuit Bagdad, houdt weinig steek. Jullie identiteitskaarten zijn afgegeven en vernieuwd in Suleimaniya maar uw man zou dat steeds vanop afstand hebben geregeld. Aanvankelijk verklaarde hij dat hij dat via zijn tante en zijn advocaat regelde. Toen echter werd gevraagd naar de naam van deze advocaat en hij die niet bleek te kennen zei hij opeens dat het de advocaat van zijn tante was (CGVS 15/16802 p. 6). Dergelijke verklaringen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid. Bovendien is het weinig aannemelijk dat jullie twaalf jaar lang al jullie documenten vanop afstand zouden hebben geregeld, en dat zelfs Lara identiteitsdocumenten kreeg zonder dat u en uw man zichzelf, het kind of zelfs maar een geboorteakte werden aangeboden aan de burgerlijke stand in Suleimaniya. Opnieuw rijst hier het vermoeden dat jullie wel degelijk een band met Suleimaniya onderhielden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke herkomst, die de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u hoe dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Het vermoeden dat jullie in Suleimaniya woonden volstaat bovendien op zich niet om ten aanzien van u te besluiten tot een nood aan internationale bescherming wegens een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om onder meer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.M.D.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U bent geboren op 3 december 1980 in Bagdad als kind van een Koerdische vader, afkomstig uit Suleimaniya, en een Arabische moeder. U groeide op in Bagdad maar leerde in 2003 leerde uw toekomstige echtgenote (K.A.O.) (O.V. 8.089.755; CGVS 15/16802B) kennen terwijl u op familiebezoek was in Suleimaniya.

Jullie werden verliefd, hadden enige tijd stiekem een relatie en maakten al snel trouwplannen. Uw familie kwam vanuit Bagdad naar Suleimaniya om een aanzoek te doen bij uw schoonfamilie. Dit werd echter tot twee keer toe geweigerd. U beweert dat haar familie niet wilde dat ze met een Arabier zou trouwen. U werd door haar familie tot twee keer toe aangevallen en belandde in het ziekenhuis. Hierop beslisten jullie stiekem te trouwen en samen te vluchten. Jullie verzamelden alle nodige papieren, trouwden voor de overheidsinstantie van Suleimaniya en vertrokken samen naar Bagdad.

Daar aangekomen reageerde uw familie zeer afwijzend op jullie beslissing om zonder toestemming van haar familie te huwen. Ze wierpen op dat haar familie naar Bagdad zou komen om u te vermoorden. Jullie hielden echter voet bij stuk en vestigden zich in Bagdad. Sindsdien hebben jullie geen contact meer met uw familie in Bagdad, noch met uw schoonfamilie in Suleimaniya. Op 2 juni 2005 werd jullie dochter (L.) geboren.

U had een kleine supermarkt in Bagdad waarmee u in het levensonderhoud van uw familie voorzag. Uw vrouw ging niet uit werken. Op een dag zag u de imam van de moskee met enkele jongens praten. Hij kwam naar u toe begon een gesprek waarbij hij de jihad preees en u aanzette een zelfmoordaanslag te plegen. U weigerde echter, wierp op dat u een vrouw en een kind had, en verliet de moskee. De imam liet het hier echter niet bij en kwam tot twee keer toe naar uw supermarkt om u verder te overtuigen. Hij zei dat u op 17 juni naar het ijssalon El Fahma moest komen. U ging niet naar de afspraak maar nam contact op met een vriend van u die politie agent is. Hij raadde u aan klacht in te dienen tegen de imam, wat u ook deed. De imam werd gearresteerd. De volgende dag kwamen er echter jongens naar uw huis en spraken uw vrouw aan. U vermoed dat het dezelfde jongens waren die u eerder in de moskee met de imam zag praten. Ze zeiden dat u daags nadien naar het ijssalon moest komen of dat ze anders uw dochter zouden ontvoeren. Uw vrouw belde u in paniek op en vroeg wat er aan de hand was. Hierop besliste u met uw gezin het land te verlaten. Op 9 juli 2015 vroegen jullie asiel aan in België.

Ter ondersteuning van jullie beider asielaanvragen leggen jullie het originele Iraakse rijbewijs van uw man; kopieën van de identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote en jullie dochter; een kopie van jullie huwelijksakte; en een kopie van uw nationaliteitsbewijs neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

In casu werd vastgesteld dat uw vrouw geenszins aannemelijk kon maken de laatste twaalf jaar voor haar vertrek in Bagdad te hebben gewoond. Gezien jullie gehuwd zijn, u ter staving hiervan een huwelijksakte neerlegt en stelt sinds 2003 met haar samen te hebben gewoond, dient te worden besloten dat jullie beiden sinds jullie huwelijk elders hebben gewoond. Er kan aldus evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering de laatste twaalf jaar voor vertrek in Bagdad te hebben gewoond.

De motivering omtrent de ongeloofwaardige herkomst van uw echtgenote luidde als volgt:

U hebt niet aannemelijk gemaakt de laatste twaalf jaar voor uw vertrek naar België in Bagdad te hebben gewoond.

Uw geografische kennis over de stad en de buurt waar u, naar u verklaart, twaalf jaar hebt gewoond, is quasi onbestaande (CGVS p.6 – 9). De naam van de hoofdweg in de buurt van de superette van uw man – die twee straten verder dan uw huis lag – kent u niet. U zegt te weten dat er een rivier door Bagdad stroomt, maar de naam van deze rivier kent u niet. U zegt te weten dat er een pretpark aan de rivier ligt, maar ook de naam van dit pretpark ontgaat u. Hoewel u zeker bent dat het pretpark dicht bij de rivier ligt weet u vreemd genoeg niet of uw huis al dan niet dicht bij de rivier ligt. U verklaart deze onwetendheid door te stellen dat u volledig afhankelijk was van (M.), dat u steeds binnenshuis bleef en de taal niet goed beheerste. Vervolgens gevraagd uw activiteiten buitenshuis, naar waar u dan wel

soms heen ging, zegt u dat u steeds met (M.) buiten kwam, nooit alleen. Jullie gingen “naar een restaurantje, eten of kleren kopen, zo’n dingen”. U kunt echter geen enkel restaurant in uw buurt noemen, noch kunt u winkels of markten aanduiden waar levensmiddelen kunnen worden gekocht. U wijst de interviewer hiervoor door naar uw echtgenoot (M.). Gevraagd naar waar u kleren ging kopen blijft uw antwoord uiterst vaag. U somt louter een aantal wijken op: “in de winkels van Bagdad Al Jedida, Karade, Dora, Mansour”. In een poging uw antwoord concreter te maken wordt u de vraag gesteld waar u een nieuwe jurk voor uw dochtertje (L.) zou kopen. U ontwijkt de vraag en stelt dat jullie sjiitische wijken vermeden omdat er vaak aanslagen waren. Welke wijken dat dan wel waren weet u echter niet: “Dat weet ik niet. Ja... Ik ben daar nooit geweest. We probeerden nooit naar daar te gaan. Bagdad is groot.”

Gevraagd naar of u zich een aanslag in het bijzonder goed herinnert, hebt u het over een aanslag terwijl u met (M.) döner ging eten, het afgelopen jaar. Hierop inpikkend blijkt ook uw socio-politieke kennis van Bagdad quasi onbestaande. Wanneer deze aanslag precies plaats vond weet u niet, evenmin weet u wie de aanslag heeft gepleegd of opgeëist. U zegt dat het waarschijnlijk IS of de sjiitische milities zullen zijn geweest, gezien zij vooral actief zijn in Bagdad. Gevraagd naar sjiitische milities die actief zijn in uw wijk antwoordt u vreemd genoeg IS (Daesh). Gezien IS (Daesh) een soennitische organisatie is wordt u de logische vraag gesteld of IS (Daesh) een sjiitische militie is. Hierop antwoordt u: “Dat weet ik niet. Geen idee. Maar die behoort ook tot beide sektes, soennieten en sjiieten.” Hierop herpakt u zich en zegt: “De meerderheid van IS (Daesh) zijn soennieten.” Het blijft echter bevreemdend dat u spontaan IS aanhaalt wanneer u wordt gevraagd naar sjiitische milities in uw buurt. U blijkt echter geen sjiitische milities te kennen, zo blijkt wanneer de vraag u opnieuw wordt gesteld. U zegt: “Ik heb weinig contact met mensen, ik ken geen sjiitische milities.” Voor iemand die stelt de laatste twaalf jaar in een stad te hebben gewoond waar sektarisch geweld steeds meer opflakert, is dit bijzonder vreemd. U kunt trouwens ook in het geheel niet vertellen over het feit dat Bagdad de laatste jaren steeds meer segregert en sterker wordt verdeeld in homogeen soennitische en sjiitische wijken. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd zegt u aanvankelijk enkel: “Bagdad was toen heel druk, maar nu is het niet zoals vroeger.” De vraag herhaald en verduidelijkt antwoordt u: “Daar heb ik niks van verschil in gemerkt. Ik besepte pas dat er sjiieten en soennieten bestonden toen ik naar Bagdad kwam. Met de tijd hoorde ik dat er wel een verschil was tussen die groepen.” Dat u zich als Irakese tot uw 18de niet bewust was van het bestaan van sjiieten en soennieten is weinig geloofwaardig. Erop gewezen dat u wel twaalf jaar in Bagdad woonde en opnieuw gevraagd naar de evolutie van sektarische segregatie stelt u dat er ‘destijds’ geen verschil was tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap, maar dat het probleem begonnen zou zijn door IS (Daesh). Verder zegt u dat de problemen enkele jaren na de val van Saddam begonnen. Gevraagd daar meer over te vertellen hebt u het opnieuw over IS (Daesh): “(...) Ik weet dat IS (Daesh) heel veel problemen heeft veroorzaakt in Bagdad, maar ik weet niet zoveel. Ik hoorde een beetje op de televisie hier en daar?”. Expliciet gevraagd of IS (Daesh) enkele jaren na de val van Saddam al actief waren zegt u louter: “Als huisvrouw heb ik enkel het gevoel dat de sektarische problemen met IS (Daesh) begonnen. Als huisvrouw weet ik niet wat er gebeurt in de stad. (M.) is altijd heel moe als hij van zijn werk komt.” Het is echter volstrekt onaannemelijk dat u als Irakese die de laatste twaalf jaar in Bagdad woonde dergelijke basiskennis over IS (Daesh) en de sektarische situatie in Bagdad zou missen. Dat u stelt tot uw 18de niet te hebben geweten dat er soennieten en sjiieten bestonden; dat u IS aanvankelijk aanduidt als een sjiitische militie en verder geen enkel voorbeeld van een sjiitische militie kunt geven; en dat u de recente opkomst van IS in Bagdad en de opflakking van sektarisch geweld na de val van Saddam in 2003 niet uit elkaar kunt houden is volstrekt onaannemelijk voor iemand die stelt Irakese te zijn en twaalf jaar in Bagdad te hebben gewoond. U legt geen enkel document neer waaruit blijkt dat u in Bagdad zou hebben gewoond.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet kan aantonen daadwerkelijk de laatste twaalf jaar in Bagdad te hebben verbleven.

Gezien uw herkomst onlosmakelijk verbonden is met die van uw vrouw, maken bovenstaande vaststellingen zoals gezegd dat ook u niet kan aantonen daadwerkelijk de laatste twaalf jaar in Bagdad te hebben verbleven. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen in Bagdad die tot jullie vertrek zouden hebben geleid. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw herkomst, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die tot jullie vertrek zouden hebben geleid. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke regio van herkomst, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om

welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst kan niet genoeg benadrukt worden.

Bovendien zijn er ook in uw verklaringen elementen die de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen problemen in Bagdad ondermijnen. Ten eerste legt u een tegenstrijdige verklaring af. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de imam meteen, diezelfde dag nog, werd gearresteerd nadat u aangifte deed in het politiekantoor (CGVS p.10). Bij de DVZ verklaarde u eerder echter dat de imam pas twee dagen nadien werd gearresteerd, daags nadat jongemannen bij uw vrouw waren langs gekomen. Hoewel dit in principe een kleine tegenstrijdigheid betreft raakt het wel de kern van uw asielrelaas. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de betrekkelijk eenvoudige chronologie van gebeurtenissen die zich zou hebben afgespeeld, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Bovendien zijn uw verklaringen ook weinig aannemelijk in de huidige socio-politieke context in Bagdad. Er is een enorm sektarisch wantrouwen, voornamelijk tegenover de soennitische minderheid in Bagdad. IS (Daesh) heeft top op heden nog geen voet aan grond in Bagdad, maar die vrees leeft wel sterk, zowel bij autoriteiten als bevolking. Dat de lokale imam in uw moskee zo openlijk mensen zou ronselen voor IS (Daesh) is op zich al weinig waarschijnlijk. Dat hij bij uw expliciete weigering zou blijven aandringen en tot twee keer toe hiervoor naar uw winkel zou komen, is al helemaal onaannemelijk.

Bovendien beweert u dat de imam wilde afspreken in een druk ijssalon, omdat mensen dat niet op jullie zouden letten. Het is weinig waarschijnlijk dat men – als men het over zelfmoordaanslagen plegen voor IS (Daesh) wil hebben – zich naar een druk ijssalon zal begeven waar overal luisterende oren zijn die misschien wel iets zouden kunnen oppikken. Bovendien zijn de verklaringen die u aflegt betreffende de financiering van uw reis naar België niet consistent met uw bewering dat het een plots vertrek was, enkele dagen nadat u door de imam werd aangesproken. Aanvankelijk verklaart u dat u de winkel verkocht om de reis te financieren (CGVS p. 12). Meteen daarna blijkt echter dat de winkel niet kon zijn verkocht, gezien u na de bedreiging diezelfde nacht nog zou zijn vertrokken en u de winkel dus niet kon verkopen op zo'n korte tijd (CGVS p. 12). Doorgevraagd zou u ook uw auto enkele maanden voor vertrek verkocht hebben en daarmee de reis deels gefinancierd hebben. Gevraagd waarom u uw auto verkocht, komt u niet verder dan louter te stellen dat u 'geen zin meer had in de auto', en van plan was om enkele maanden later een nieuwe te kopen. Dit is geen afdoende verklaringen en doet vermoeden dat de auto werd verkocht met het oog op een nakend vertrek uit het land, wat verder de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen ondermijnt.

Bovendien zijn er, hoewel u zelf geen zicht geeft op uw werkelijke herkomst, sterke aanwijzingen in uw dossier dat u ook na uw huwelijk in Suleimaniya hebt gewoond, of alleszins nog steeds sterke banden met de stad onderhield.

Deze conclusie wordt getrokken uit zowel uw verklaringen als die van uw echtgenote. De motivering hieromtrent in haar beslissing luidde als volgt:

U verklaart tijdens uw gehoor bij het CGVS, net als uw echtgenoot, dat jullie dochter (L.) in 2005 in Bagdad werd geboren (CGVS p. 5). Bij de DVZ verklaarden jullie echter beiden dat (L.) in Suleimaniya werd geboren. Zowel tijdens de inschrijving (Inschrijving NL / Minderjarige kind(eren)) als verder in de procedure (Verklaring DVZ punt 16) staat genoteerd dat (L.) in Suleimaniya werd geboren. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd beweert u dat niemand u naar de geboorteplaats van (L.) vroeg (CGVS p. 5). Uw echtgenoot heeft het in zijn gehoor op het CGVS aanvankelijk over het feit dat (L.) 's identiteitskaart in Suleimaniya werd uitgegeven. Erop gewezen dat het wel degelijk over haar geboorteplaats gaat, en niet over de plaats van uitgifte van haar identiteitskaart, verklaart hij louter dat hij nooit gezegd heeft dat (L.) in Suleimaniya werd geboren (CGVS 15/16802 p. 5). Zijn verklaringen zijn echter niet afdoende. (L.) 's identiteitskaart (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) werd niet enkel uitgegeven in Suleimaniya, ook als geboorteplaats wordt Suleimaniya vermeld. Bovendien verklaarden jullie zoals gezegd ook bij inschrijving (Inschrijving NL / Minderjarige kind(eren)) dat (L.) in Suleimaniya (op dat moment genoteerd als 'Suleimani') werd geboren. Op dat moment hadden jullie nog geen documenten neergelegd en kon er dus geen verwarring bestaan tussen jullie verklaringen en wat vermeld staat op haar identiteitskaart.

Op basis van bovenstaande bevindingen kan worden besloten dat (L.) wel degelijk werd geboren in Suleimaniya, en niet in Bagdad. Jullie verklaringen betreffende jullie herkomst uit Bagdad en betreffende jullie band met Suleimaniya komen hierdoor verder op de helling te staan, alsook jullie algemene geloofwaardigheid. Het is duidelijk dat jullie na jullie huwelijk in 2003 wel degelijk nog in Suleimaniya zijn geweest, op zijn minst in een keer in 2005 voor de geboorte van (L.). Dit terwijl zowel u (CGVS p. 5) als uw man (CGVS 15/16802 p. 6) expliciet stellen sinds 2003 niet meer in Suleimaniya te zijn geweest.

Dat u twee jaar na uw huwelijk in Suleimaniya bent bevallen ondermijnt bovendien ook uw verklaringen als zou u hebben gebroken met uw familie omdat zij niet instemden met een huwelijk, en het sindsdien te gevaarlijk zou zijn geweest om nog naar Suleimaniya terug te keren. Wat opnieuw een sterke aanwijzing vormt voor een band met Suleimaniya, waar zowel uw roots als die van uw echtgenoot liggen.

Er zijn bovendien ook een aantal elementen in jullie beider verklaringen die de geloofwaardigheid van deze familiale problemen verder ondermijnen. Zo is jullie verklaring voor de weigering van uw familie om in te stemmen met een huwelijk weinig aannemelijk. Zowel u als uw man verklaarde dat uw familie niet wilde dat u met een Arabier zou trouwen (CGVS p. 5; CGVS 15/16802 p. 5). Uw man identificeert zichzelf in het kader van zijn asielaanvraag ook als Arabier (Verklaring DVZ 15/16802 6d). Dit is opmerkelijk, gezien uw echtgenoot helemaal geen Arabier is. Zijn moeder is weliswaar van Arabische afkomst, maar zijn vader is Koerd. Uw man is dus ook Koerd. Dat uw familie hem niet wilde aanvaarden omdat hij al twee generaties lang in Bagdad woonde is eventueel nog enigszins aannemelijk. Dat uw man zelf verkeerdelijk zou aangeven dat hij Arabier is, is echter weinig aannemelijk en lijkt een loutere ondersteuning van de door jullie aangehaalde problemen. Verder verklaart u dat u de moeder van uw man hebt gezien in het ziekenhuis nadat hij door uw familie in elkaar was geslagen (CGVS p. 4), terwijl uw man beweert dat hij twee keer door uw familie in elkaar werd geslagen nadat zijn familie terug keerde naar Bagdad (CGVS 15/16802 p. 13).

Verder zijn er nog een aantal elementen die jullie algemene geloofwaardigheid ondermijnen en die wijzen op een band met Suleimaniya. Zo blijken jullie thuis uitsluitend Koerdisch te spreken, ook jullie dochter (L.) spreekt Koerdisch (CGVS 15/16802 p. 12). Toch beweert u dat uw man slechts gebrekkig Koerdisch spreekt (CGVS p. 6). U werpt dit op als reden voor het feit dat uw familie hem als Arabier zou hebben beschouwd (CGSV p. 5). Dat hij als zoon van een Koerd die al twaalf jaar getrouwd is met een Koerdische nog steeds gebrekkig Koerdisch zou spreken, zoals u beweert, is echter weinig aannemelijk. Met betrekking tot het contact dat jullie zouden onderhouden met de familieleden van (M.) in Suleimaniya leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. U beweert dat jullie enkel nog contact hebben met zijn tante (T.) (CGVS p. 6), terwijl uw man verklaart dat jullie ondertussen weer contact hebben met zijn andere tantes en zijn grootmoeder (CGVS 15/16802 p. 6). Ook het feit dat jullie twaalf jaar lang al jullie documenten vanop afstand zouden hebben geregeld vanuit Bagdad, houdt weinig steek. Jullie identiteitskaarten zijn afgegeven en vernieuwd in Suleimaniya maar uw man zou dat steeds vanop afstand hebben geregeld. Aanvankelijk verklaarde hij dat hij dat via zijn tante en zijn advocaat regelde. Toen echter werd gevraagd naar de naam van deze advocaat en hij die niet bleek te kennen zei hij opeens dat het de advocaat van zijn tante was (CGVS 15/16802 p. 6). Dergelijke verklaringen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid. Bovendien is het weinig aannemelijk dat jullie twaalf jaar lang al jullie documenten vanop afstand zouden hebben geregeld, en dat zelfs (L.) identiteitsdocumenten kreeg zonder dat u en uw man zichzelf, het kind of zelfs maar een geboorteakte werden aangeboden aan de burgerlijke stand in Suleimaniya. Opnieuw rijst hier het vermoeden dat jullie wel degelijk een band met Suleimaniya onderhielden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke herkomst, die de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u hoe dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Het vermoeden dat jullie in Suleimaniya woonden volstaat bovendien op zich niet om ten aanzien van u te besluiten tot een nood aan internationale bescherming wegens een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISISoffensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze

aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal- Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om onder meer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord- Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Zelf beweert u te zijn geboren en getogen in Bagdad. Uw ouders zouden nog in Bagdad wonen en u legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag uw originele rijbewijs neer, dat in 2011 werd uitgegeven in Bagdad. In dezen wordt geenszins beslist dat u afkomstig zou zijn uit Bagdad, noch wordt uitgesloten dat u nog af en toe terugkeerde naar de stad, zij het voor zaken, zij het op familiebezoek. Gezien echter in het geheel geen geloof kon worden gehecht aan de bewering dat u twaalf jaar met uw echtgenote in Bagdad woonde, kan Bagdad niet worden beschouwd als uw hoofdverblijfplaats en kan uw asielaanvraag niet ten aanzien van Bagdad worden beoordeeld. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke herkomst, die de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u hoe dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikel 22bis van de Grondwet, artikel 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

2.1.2. Waar hun recente herkomst van Bagdad in twijfel wordt getrokken, betogen verzoekende partijen: "Ten eerste haalt de verwerende partij aan dat Mevrouw K. A. O. de regio niet goed kent en dat noch Meneer, noch Mevrouw een socio-politieke kennis heeft van de situatie in Bagdad.

Hieromtrent moet worden rekening gehouden met het profiel van beide verzoekers. Ten eerst is er de echtgenote die niet werkt en huisvrouw is. In de Arabische en Koerdische irakese cultuur is het de gewoonte om de echtgenote thuis te laten en haar enkele buiten te laten gaan vergezeld door de man. Mevrouw heeft zelf verklaard dat ze zelden buitenshuis ging. Ze kwam zelfs niet buiten om haar dochter naar school te brengen, haar echtgenoot nam deze taak over.

Bovendien is Mevrouw van koerdische afkomst. De gesproken taal in Bagdad is in vele opzichten verschillend. Ze verklaarde het arabisch niet volledig te kennen en weinig tot geen vrienden te hebben in Bagdad.

Deze situatie van afzondering en opsluiting verklaart waarom Mevrouw de regio niet goed kende en de correcte straatnamen niet kon weergeven.

Het is aannemelijk dat een huisvrouw, die zich zelden buitenshuis begeeft, een beperkte kennis heeft van de socio-politieke gebeurtenissen van de stad waarin ze woont.

Ten tweede is er Meneer (S.) die een supermarkt uitbaat. Hij oefent dit beroep al jaren uit. Er kan niet verwacht worden van een gewone werkmans dat hij een gedetailleerde socio-politieke kennis heeft van de situatie in Bagdad, vooral omdat hij hier niet altijd gewoond heeft.

Zoals vermeld legt Meneer (S.) zijn rijbewijs voor dat duidelijk de leveringsplaats aanduidt : Bagdad. Indien hij elders had gewoond, zou zijn rijbewijs elders uitgeleverd geweest zijn.

De feitelijke bewering van de verwerende partij worden dus weerlegt."

Aangaande de problemen die verzoeker kende met een imam in Bagdad, doen verzoekende partijen gelden:

"Het feit dat de verzoeker op het eerste interview verklaard heeft dat de imam diezelfde werd gearresteerd en op het verhoor op de CGVS verklaarde dat de imam twee dagen later werd gearresteerd is, volgens ons, geen kernelement van het asielrelaas. De bedreiging rond de zaak omtrent de imam is natuurlijk een belangrijk element maar het is aannemelijk dat de verzoeker zich vergist in één dag, aangezien het incident maanden geleden plaatsvond en hij ondertussen met zijn hele familie een lange en traumatiserende reis heeft afgelegd die bepaalde herinneringen heeft gewist.

Het feit dat de imam mensen ronselt voor het Daesh-rgime is niet zo onlogisch. Daesh heeft de leiding in verschillende zones van Irak en heeft al vele volgelingen. Het is niet vreemd dat er vele mensen zijn die openlijk steun proberen te verzamelen."

Volgens verzoekende partijen werd het voordeel van de twijfel aan hen ten onrechte ontzegd en is daardoor artikel 48/6 van de vreemdelingenwet geschonden.

Omtrent de algemene situatie in Irak, voeren verzoekende partijen aan:

"Verder moet er ook worden benadrukt dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad uiterst gevaarlijk is.

1.

Uit verschillende artikels van officiële websites van verscheidene regeringen (bv. Frankrijk – <http://www.diplomatie.gouv.fr/fr/conseils-aux-voyageurs/conseils-par-pays/irak-12261/>, <http://travel.state.gov/content/passports/english/alertswarnings/iraq-travel-warning.html>) blijkt dat reizen in de buurt van Bagdad nog altijd afgeraden wordt, op datum 17.05.2015 en 29.04.2015 ;

Deze rapporten moeten recent geacht worden. De verwerende partij haalt informatie aan over Irak maar geeft geen datum van de rapporten waarop ze zich baseert.

Verder zijn er meerdere artikels, geschreven door onder andere het Information Centre Asylum and Migration, dat de recente gebeurtenissen weergeven in Bagdad en de hele omliggende zone ; eind april en in de maand mei mei zijn er verschillende auto's ontploft, vele onschuldige burgers vermoord en extreem gewelddadige aanvallen hebben plaatsgevonden

(<http://www.refworld.org/type,COUNTRYNEWS,,IRQ,5559e0f44,0.html>,

<http://www.refworld.org/type,COUNTRYNEWS,,IRQ,5547576d4,0.html>,

<http://www.refworld.org/type,COUNTRYNEWS,,IRQ,554758e64,0.html>, <http://www.iraqinews.com/iraq-war/two-bomb-blasts-kill-5-civilians-wound-2-southern-baghdad/>, <http://www.iraqinews.com/iraq-war/2-visitors-killed-3-others-wounded-al-saadoun-bombing-says-baghdad-operations/>,

<http://www.iraqinews.com/iraq-war/4-visitors-injured-fall-2-katyusha-rockets-north-baghdad/>)

De regering stelt dat de situatie in Bagdad veranderd is en er geen sprake meer is van een reëel risico voor alle vluchtelingen die afkomstig zijn uit deze regio. Maar is dit daadwerkelijk het geval ? Rekening houdend met de laatste initiatieven van de regering inzake Irakese vluchtelingen, duidt een ander artikel het volgende aan : « le 3 octobre, deux kamikazes de l'Etat islamique (EI) s'explosaient dans un quartier chiite de la capitale irakienne, faisant au moins 24 morts. Ces victimes s'ajoutaient aux 257 habitants de la province de Bagdad tués dans des attentats en septembre, selon des chiffres de l'Onu » (<http://www.cathobel.be/2015/10/28/crise-des-refugies-une-derive-securitaire-dangereuse/>, 28.10.2015)

(Vrije vertaling : Op 3 oktober zijn twee zelfmoordterroristen van de Islamitische Staat (EI) ontploft in een sjiitische wijk van Bagdad, waarbij ten minste 24 mensen zijn omgekomen. Deze slachtoffers werden toegevoegd aan de 257 inwoners van de provincie Bagdad gedood bij aanslagen in september, volgens cijfers van de VN)

Andere artikels komen tot dezelfde constatacie. Zo stelt een artikel van mei 2015 dat « A Bagdad, la situation sécuritaire s'est à nouveau détériorée. Les attentats, les explosions, les assassinats, les enlèvements et des cadavres inconnus torturés et jetés au bord de la route ont réapparé. Le nombre des a fortement augmenté en avril. Mais le jour le plus sanglant est le 27 avril au cours duquel 8 voitures piégées ont explosé quasi simultanément dans la partie ouest de Bagdad, faisant de très nombreux morts et blessés. » (<http://www.geopolitique-geostrategie.fr/jean-bernard-pinatel/analyses/irak>)

(Vrije vertaling : In Bagdad is de veiligheidssituatie opnieuw verslechterd. De aanvallen, explosies, moorden, ontvoeringen en onbekende lichamen worden gemarteld en gegooid naar de kant van de weg. Het aantal is fors gestegen in april. Maar de bloedigste dag is 27 april, waarin acht autobommen bijna gelijktijdig zijn ontploft in het westelijke deel van Bagdad, met een groot aantal doden en gewonden)

Dit zijn geen leefomstandigheden zijn voor een koppel en een minderjarig kind ;

2.

In het geval dat de Raad stelt dat de verzoekers afkomstig zijn uit Suleimaniyah, dient de situatie van deze regio ook te worden bestudeerd.

We stellen vast dat de verwerende partij vaag en algemeen blijft in de beschrijving van de gevaren in Irak en dat zij heel algemene formules gebruikt zonder haar beweringen met echt met absolute cijfers te staven;

Zij beweert bovendien dat het gevaar geconcentreerd blijft in de grootsteden, maar dat we al hebben aangetoond dat Suleimaniyah uiteindelijk niet zo ver van Bagdad, de hoofdstad, ligt;

Door het algemene karakter van de beschrijving en de verantwoording, weet men niet weet of de zone rond Suleymaniyah nu echt gevaarlijk is of niet;

Bovendien stelt de verwerende partij dat de het geweld in de regio van Noord-Irak zich voordoet d.m.v. sporadische terreuraanslagen; Dat het woord 'sporadisch' niet betekent er een volledige afwezigheid is van geweld en dat de regio als zeker kan beschouwd worden;

Er kan dus vastgesteld worden dat de verzoeker, zijn vrouw en zijn dochter slachtoffer zouden kunnen worden van het gevaar veroorzaakt door het intern gewapend conflict in Irak;

We stellen dat deze beslissing behept is van een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

Hierdoor is er geen mogelijkheid om precies aan te duiden of de regio veilig kan worden bereikt of niet; dat er eigenlijk bijkomende onderzoeksmaatregelen moeten worden genomen om tot deze constatacie te kunnen komen;"

2.1.3. Verzoekende partijen verwijzen vervolgens naar artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 1, lid 12 van de vreemdelingenwet, een artikel van het BCHV en artikel 22bis van de Grondwet. Tevens verwijzen zij naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) omtrent artikel 8 EVRM. Vervolgens stellen zij:

"In casu is er duidelijk sprake van een hechte familieband en –leven, aangezien beide ouders al jaren samenleven met hun dochter, voor wie ze steeds samen hebben gezorgd. Ze vormen dus alledrie de familie-eenheid die aan de voorwaarden van artikel 8 voldoet ;

De beslissing tot weigering van erkenning van vluchteling en subsidiaire bescherming tast duidelijk de familie-eenheid aan aangezien deze als gevolg heeft dat de familie (S.) teruggestuurd wordt naar Bagdad, het gevaar van deze zone ondergaat en opnieuw met de bedreigingen van de imam en zijn volgelingen te maken krijgt ; hierdoor zou één van de familieleden in gevaar kunnen komen en mogelijk sterven ; de familie-eenheid zou worden aangetast.

Bovendien heeft de familie (S.) geen intern vluchtalternatief heeft aangezien ze niet terug kunnen keren naar de stad waar hun ouders leven ; ze werden bedreigd door de imam en zijn volgelingen en lopen in dit opzicht ook gevaar ; ze zouden kunnen teruggevonden worden."

Verzoekende partijen citeren een Franstalig arrest van de RvV en stellen:

"In dit geval, duidelijk aangebracht wordt door de verzoeker dat een familiaal leven buiten België onmogelijk is, aangezien zijn hele familie oorspronkelijk tegen het huwelijk met zijn echtgenote was, zoo ok zijn schoonfamilie ;

Hieruit volgt dat België de positieve verplichting heeft om het familiaal leven van de familie (S.), en bijgevolg de fragiele familiele eenheid, te bewaren ;"

Vervolgens halen verzoekende partijen rechtspraak aan en betogen zij:

“We kunnen duidelijk vaststellen dat de inmenging in de familiale context van de familie (S.) geen enkele noodzaak heeft in een democratische samenleving, er niet kan verantwoord worden dat de inmenging in het belang is van de nationale veiligheid, aangezien dit totaal niet ter sprake komt en het onmogelijk is dat de inmenging werd gemaakt om wanordelijkheden en strafbare feiten te voorkomen, aangezien de familie (S.) nooit problemen heeft veroorzaakt noch in België, noch in Irak, en zich aan geen enkel wandaad strafbaar heeft gemaakt tot op heden ;

Verder komen de gezondheid, goede zeden en bescherming van rechten en vrijheden van anderen hier niet ter sprake aangezien de conservatie van de familie-eenheid en het familiale leven van de familie (S.) geen enkel negatief gevolg zou hebben voor iemand anders ;

In tegendeel, het bewaren van de familiale cel kan enkel voordelig zijn, zowel voor de ouders als voor de kinderen, inzake opvoeding en kwaliteit van leven ;”

De principes inzake familiale eenheid worden ook vermeld in artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU. Verzoekende partijen gaan verder als volgt:

“Kortom, in casu, is er duidelijk een toepassing van het artikel 8 van het EVRM en de inmenging van de Belgische staat, die de vorm aanneemt van een weigeringsbeslissing, is onverantwoord en buiten proportie;

In de bestreden beslissing vertoont het Commissariaat geen enkele beschouwing of inrekeningname met betrekking to de familiale eenheid van de familie van de verzoeker, dat nochtans prioritair is, wat duidelijk een schending is van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) aangezien niet alle belangen van de familieleden worden geanalyseerd;

Het belang van het kind zou ook de belangrijkste zorg van de administratie moeten zijn, maar ook van deze Raad, en dat het artikel 22bis van de Grondwet dit trouwens aantoon, samen met verschillende Europese Grondteksten ; dit principe is verankerd in het asielrecht ;

Desalniettemin houdt het CGVS op geen enkel moment rekening met het belang van het minderjarig kind ; Artikel 24.2 van de Handvest van de Europese grondrechten stelt dat « Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging » ; deze bepaling wordt ook herhaald in artikel 18 van de Kwalificatie - Richtlijn 2011/95/UE : « l'intérêt supérieur de l'enfant » devrait être une considération primordiale des États membres lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, conformément à la convention des Nations unies de 1989 relative aux droits de l'enfant. Lorsqu'ils apprécient l'intérêt supérieur de l'enfant, les États membres devraient en particulier tenir dûment compte du principe de l'unité familiale, du bien-être et du développement social du mineur, de considérations tenant à la sûreté et à la sécurité et de l'avis du mineur en fonction de son âge et de sa maturité » :

In de 14de Observatie van het Comité voor de rechten van het kind, wordt er ook verwezen naar het belang van het kind als een procedure- en inhoudelijke kwestie en dat hiermee moet rekening gehouden worden in de asielprocedure (http://www2.ohchr.org/english/bodies/crc/docs/CRC.C.GC.14_fr.pdf);

Wat dit betreft had de administratie het hoger belang van het kind had moeten overwegen en bijgevolg schendt zij opnieuw het algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) schendt en ook het artikel 22bis en, bovendien, een beslissing maakt die in strijd is tegen het algemene beginsel van het Hof: het hoger belang van het kind;”

2.1.4. Aangaande de medewerkingsplicht, doen verzoekende partijen gelden dat zij hun relaas uitgebreid uit de doeken deden en zich inzetten om op alle vragen te antwoorden en de nodige stukken voor te leggen. Zij citeren uit rechtsleer en vervolgen:

“In casu, werd er geen enkel voordeel van twijfel gegund aan de verzoeker en zijn vrouw ;

Er wordt niet betwist dat gekopieerde documenten minder authenticiteit bevatten dan originele documenten, maar moeten daarom niet meteen aan de kant gelegd worden. In casu zijn de kopijen van verschillende documenten relevant voor het asielrelaas van het getrouwde koppel.

Het rijbewijs is origineel (stuk 3) en werd afgeleverd in Bagdad. De verwerende partij meent dat de uitleveringsplaats niets veranderd aan de ongeloofwaardigheid van de woonplaats in Bagdad. Integendeel, dit document is pertinent. Het zou onlogisch zijn dat Meneer (S.) zich speciaal naar Bagdad begeeft om de nodige administratieve stappen te leveren en om zijn rijbewijs te verkrijgen, indien hij daar niet woont.

Dit rijbewijs is een geobjectiveerde vorm van bewijs, in de zin van het arrest Singh t/ België (2.10.2012) uitgeleverd door het Europees Hof voor de Mensenrechten. Het feit dat het asielrelaas niet

geloofwaardig wordt geacht mag geen motief zijn om geen rekening te houden met dit authentiek document.

Dit document negeren is een fout van de verwerende partij en het niet in rekening houden ervan wordt uitgelegd door middel van een vergezochte en onlogische verklaring, wat onvoldoende is en uitloopt op een duidelijke schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”

Verzoekende partijen geven nog een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen en stellen andermaal aan de voorwaarden in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet te hebben voldaan.

2.1.5. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen bij het verzoekschrift een kopie van het reeds neergelegde rijbewijs (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; administratief dossier, map ‘documenten’).

2.2.1. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen preciseren niet op welke wijze zij het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” geschonden achten. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet

voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.6. Verzoekende partijen stellen in Irak ingevolge hun huwelijk problemen te hebben gekend en alle contact te hebben verbroken met hun familieleden. Tevens stellen zij voor hun vertrek uit Irak gedurende de laatste twaalf jaren samen in Bagdad te hebben verbleven en aldaar problemen te hebben gekend met een imam.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen blijkt echter dat verzoekster een bijzonder verregaand gebrek vertoonde inzake zowel de geografie van als de sociaal-politieke situatie in de stad en buurt waar zij beweert gedurende twaalf jaar te hebben gewoond.

De naam van de hoofdweg nabij de superette van haar echtgenoot – die twee straten verder dan haar huis lag – kende zij niet. De naam van de rivier die door Bagdad stroomt, kende zij evenmin. De naam van het pretpark dichtbij deze rivier wist zij ook niet. Hoewel zij wist dat dit pretpark dicht bij de rivier lag, kon zij niet aangeven of haar eigen woning al dan niet dicht bij de rivier lag. Verzoekster verklaarde bovendien dat zij met haar man soms buitenging en haalde als voorbeeld aan dat zij dan dingen deden zoals naar een restaurantje gaan of eten of kleren kopen. Vervolgens bleek zij echter niet in staat om ook maar één restaurant in haar buurt te noemen en kon zij geen winkels of markten aanduiden waar levensmiddelen kunnen worden aangekocht. Tevens bleef zij uitermate vaag wanneer gevraagd werd waar zij kleren gingen kopen. In het kader van deze vraagstelling bleek zij daarenboven niet op de hoogte welke wijken sjiitisch waren, en dit ondanks dat zij beweerde dat zij deze wijken meden.

Verzoekster gaf tevens aan zich een concrete aanslag te herinneren doch bleek vervolgens niet in staat om aan te geven wanneer deze aanslag plaatsvond en door wie deze werd opgeëist. Verder vertoonde zij een frappant gebrek aan kennis omtrent IS, de sjiitische milities in Bagdad en de sektarische situatie en problemen in Bagdad.

Verzoekende partijen betwisten het voorgaande niet doch trachten dit te vergoelijken door te verwijzen naar verzoeksters profiel als huisvrouw die weinig buiten kwam en de taal in Bagdad niet machtig was. Deze uitleg kan echter bezwaarlijk worden aangenomen om het bijzonder frappante gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster te verklaren. De voormelde gegevens hebben immers allemaal betrekking op verzoeksters directe leefomgeving en voorgehouden activiteiten in de stad en buurt waar zij meer dan een decennium beweert te hebben gewoond, op plaatsen die zij aldaar zelf beweerde te hebben bezocht, op gebeurtenissen waarvan zij zelf beweerde getuige te zijn geweest en op eenvoudige, elementaire en essentiële basisinformatie omtrent de (veiligheids-)situatie aldaar. Van verzoekster mocht, te meer daar zij klaarblijkelijk beschikte over een televisie (administratief dossier, stuk 6B, p.8), worden verwacht dat zij hierover beter op de hoogte zou zijn.

Hoe de verwijzing naar het profiel van verzoeker het vastgestelde gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster zou kunnen verklaren, kan verder niet worden ingezien.

De voormelde vaststellingen maken dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende verblijf in Bagdad gedurende de twaalf jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Irak. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering als zou verzoeker aldaar gedurende twaalf jaar met haar verbleven hebben.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen weigeren duidelijkheid te verschaffen aangaande hun werkelijke banden met en hun reële situatie in Suleimaniya in het Noorden van Irak. Zij laten de bestreden beslissingen immers volledig ongemoeid waar hierin wordt vastgesteld dat er in hun dossier diverse sterke aanwijzingen zijn dat zij ook na hun huwelijk nog in Suleimaniya hebben verbleven of met deze stad alleszins nog sterkere banden hebben onderhouden dan zij trachten te laten uitschijnen. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) hun dochter, in weerwil met wat zij uiteindelijk trachtten te laten uitschijnen, in Suleimaniya is geboren in 2005, (ii) de identiteitskaart van hun dochter aldaar werd uitgegeven; (iii) hieruit blijkt dat verzoekende partijen, hoewel zij beide expliciet beweerden sedert 2003 nooit meer in Suleimaniya te zijn geweest, nadien weldegelijk en minstens voor de geboorte van hun dochter nog naar deze stad zijn gegaan; (iv) dit de geloofwaardigheid ondermijnt van hun beweringen dat zij hadden gebroken met de familie van verzoekster omdat deze niet instemde met hun huwelijk en het te gevaarlijk was om nog terug te keren naar Suleimaniya; (v) hun verklaringen inzake de weigering door verzoeksters familie van hun huwelijk niet aannemelijk zijn; (vi) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de situering van het ogenblik waarop verzoekers familie zou zijn teruggekeerd naar Bagdad ten opzichte van hun beweerde problemen met verzoeksters familie; (vii) zij thuis alleen Koerdisch spraken, hun dochter Koerdisch spreekt en verzoeker desalniettemin na twaalf jaar beweerdelijk slechts gebrekkig Koerdisch zou spreken; (viii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de contacten die zij nog hadden met verzoekers familieleden in Suleimaniya; (ix) hun identiteitsdocumenten in Suleimaniya werden uitgereikt, verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde

over de wijze waarop deze documenten werden geregeld en het niet aannemelijk is dat zij twaalf jaar lang al hun documenten vanop afstand en vanuit Bagdad regelden, alsmede dat hun dochter zelfs identiteitsdocumenten kreeg zonder dat verzoeker en verzoekster zichzelf, het kind of zelfs maar een geboorteakte aanboden aan de burgerlijke stand aldaar. De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen geheel onverlet worden gelaten, onverminderd overeind.

Deze vaststellingen klemmen nog des te meer nu verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar moeder in Suleimaniya. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat haar moeder nog in leven was en in Suleimaniya verbleef. Zij gaf deze stad op als verblijfplaats voor haar (biologische) moeder, vermeldde hoewel hiernaar gevraagd werd geen (datum van) overlijden voor haar (biologische) moeder en maakte nergens enige melding van het bestaan van een stiefmoeder (administratief dossier, stuk 13B, nr.13). Bij het CGVS beweerde zij echter dat haar moeder was overleden, stelde zij dat zij een stiefmoeder had en haalde zij dit zelfs aan als onderdeel voor haar problemen nu zij daardoor in het kader van haar relatie met haar echtgenoot niemand in vertrouwen kon nemen (administratief dossier, stuk 6B, p.2-4).

Verzoekende partijen legden bovendien ongeloofwaardige verklaringen af aangaande hun voorgehouden problemen met een imam in Bagdad.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt in dit kader vooreerst terecht gesteld:

“Bovendien zijn uw verklaringen ook weinig aannemelijk in de huidige socio-politieke context in Bagdad. Er is een enorm sektarisch wantrouwen, voornamelijk tegenover de soennitische minderheid in Bagdad. IS (Daesh) heeft top op heden nog geen voet aan grond in Bagdad, maar die vrees leeft wel sterk, zowel bij autoriteiten als bevolking. Dat de lokale imam in uw moskee zo openlijk mensen zou ronselen voor IS (Daesh) is op zich al weinig waarschijnlijk. Dat hij bij uw expliciete weigering zou blijven aandringen en tot twee keer toe hiervoor naar uw winkel zou komen, is al helemaal onaannemelijk. Bovendien beweert u dat de imam wilde afspreken in een druk ijssalon, omdat mensen dat niet op jullie zouden letten. Het is weinig waarschijnlijk dat men – als men het over zelfmoordaanslagen plegen voor IS (Daesh) wil hebben – zich naar een druk ijssalon zal begeven waar overal luisterende oren zijn die misschien wel iets zouden kunnen oppikken.”

Verzoekende partijen voeren geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde motivering. Hoe de vaststelling dat IS in verschillende zones van Irak sterk staat afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde context in Bagdad, kan immers niet worden ingezien. Uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt in dit kader overigens een bijzonder sterke aanwezigheid in Bagdad van diverse sjiiitische militieën. Dat een imam zich aldaar dermate onbezonnen en openlijk zou uiten voor het soennitische IS, is weinig plausibel.

Tevens legde verzoeker blijkens de met reden aangehaalde verklaringen tegenstrijdige verklaringen af over de dag waarop de imam naar aanleiding van zijn klacht zou zijn gearresteerd. In tegenstelling met wat verzoekende partijen betogen, betreft dit weldegelijk een kernelement in hun relaas. Bijgevolg was het niet onredelijk om van verzoeker inzake dit element coherente verklaringen te verwachten.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker verder volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Bovendien zijn de verklaringen die u aflegt betreffende de financiering van uw reis naar België niet consistent met uw bewering dat het een plots vertrek was, enkele dagen nadat u door de imam werd aangesproken. Aanvankelijk verklaart u dat u de winkel verkocht om de reis te financieren (CGVS p. 12). Meteen daarna blijkt echter dat de winkel niet kon zijn verkocht, gezien u na de bedreiging diezelfde nacht nog zou zijn vertrokken en u de winkel dus niet kon verkopen op zo'n korte tijd (CGVS p. 12). Doorgevraagd zou u ook uw auto enkele maanden voor vertrek verkocht hebben en daarmee de reis deels gefinancierd hebben. Gevraagd waarom u uw auto verkocht, komt u niet verder dan louter te stellen dat u 'geen zin meer had in de auto', en van plan was om enkele maanden later een nieuwe te kopen. Dit is geen afdoende verklaringen en doet vermoeden dat de auto werd verkocht met het oog op een nakend vertrek uit het land, wat verder de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen ondermijnt.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat (i) niet het minste geloof kan worden gehecht aan het vermeende verblijf van

verzoekende partijen in Bagdad gedurende de laatste twaalf jaren voor hun vertrek uit Irak, (ii) verzoekende partijen weigeren duidelijkheid te verschaffen over hun werkelijke verblijfplaats(en) gedurende deze periode; (iii) verzoekende partijen moedwillig hun werkelijke banden met en hun reële situatie in Suleimaniya in het Noorden van Irak trachten te verhullen; (iv) geenszins geloof kan worden gehecht aan de beweerde asielmotieven van verzoekende partijen. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van een asielzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Door hun werkelijke verblijfplaats(en) gedurende meer dan een decennium te verhullen, door te weigeren duidelijkheid te verschaffen over hun werkelijke banden met en reële situatie in Suleimaniya in het Noorden van Irak en door leugenachtige verklaringen af te leggen over hun asielmotieven, verzaken verzoekende partijen op een ernstige wijze aan de op hen rustende medewerkingsplicht. Zij maken het derhalve onmogelijk een duidelijk en waarheidsgetrouw beeld te vormen over hun werkelijke levensloop, problemen en situatie. Bijgevolg is het onmogelijk om hun reële nood aan internationale bescherming in te schatten en kan aan hen de vluchtelingenstatus niet worden verleend.

Verzoekende partijen vestigen de nadruk op het neergelegde rijbewijs doch dit stuk weegt geenszins op tegen de voormelde vaststellingen. Gelet op de manifeste ongelooftwaardigheid van hun verklaringen en hun kennelijk verzaken aan de medewerkingsplicht, kan aan dit rijbewijs geen bewijswaarde worden gehecht. Zulk document kan weliswaar een ondersteunende werking hebben doch kan op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de levensloop, problemen en situatie van verzoekende partijen te herstellen. Dit geldt des te meer nu uit de informatie die verweerder bij de nota voegt blijkt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zulke documenten er eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen. Verzoeker bleek van dit gegeven overigens bijzonder goed op de hoogte tijdens het gehoor bij het CGVS. Zo verklaarde hij: *“Het is niet zo moeilijk in Suleimaniya, zelfs in Bagdad. Je kan zelfs een rijbewijs via smeergeld aanvragen. In Bagdad kan je momenteel een rijbewijs, paspoort, identiteitskaart regelen. Suleimaniya is een kleine stad, via vrienden, kennissen etc. kan je wel zo’n dingen regelen”*. Even verder gaf hij bovendien aan dat hij heel veel mensen kende die hun rijbewijs verkregen zonder zelfs maar een test of examen af te leggen. Tevens gaf hij nogmaals aan dat zoiets niet zo moeilijk is (administratief dossier, stuk 6A, p.6, 11). In zoverre verzoekende partijen beweren dat uit het rijbewijs onomstotelijk zou blijken dat verzoeker in Bagdad verbleef, dient daarenboven te worden opgemerkt dat zij volledig voorbijgaan aan het gegeven dat al hun andere identiteitsdocumenten (zowel deze van verzoekende partijen als deze van hun dochter) werden afgeleverd in Suleimaniya (administratief dossier, map ‘documenten’). Verder gaan zij hiermee voorbij aan het feit dat verzoekers registratie in Suleimaniya is gevestigd (administratief dossier, stuk 6A, p.5-6). Hoe dan ook blijkt uit het rijbewijs op generlei wijze dat verzoekster (al dan niet samen met verzoeker) in Bagdad zou hebben verbleven. In zoverre uit het rijbewijs al zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker zich in maart 2011 in Bagdad bevond, dient verder te worden opgemerkt dat geenszins betwist wordt dat verzoeker ooit terugkeerde naar Bagdad of deze stad bezocht. Wat wel niet wordt aangetoond is de bewering dat hij aldaar twaalf jaar zou hebben samengewoond met verzoekster. Op de gedane vaststellingen omtrent hun banden met en situatie in Suleimaniya en hun problemen in Irak heeft het rijbewijs verder hoe dan ook geen invloed.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoekende partijen op een dermate ernstige wijze aan de op hen rustende medewerkingsplicht hebben verzaakt dat zij het onmogelijk maken een duidelijk en waarheidsgetrouw beeld te vormen over hun werkelijke verblijfplaats(en), levensloop, problemen en

situatie. Bijgevolg is het onmogelijk om hun reële nood aan internationale bescherming in te schatten en kan aan hen de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of een bepaalde regio immers niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager feitelijk heeft verbleven. Verzoekende partijen maken omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk.

2.2.8. Verzoekende partijen beroepen zich daarnaast op het recht op eerbiediging van hun familie- en gezinsleven, zoals onder meer gewaarborgd in artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU.

Inzake dit betoog, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen dit schragen op hun beweerde (recente) herkomst van Bagdad en hun vermeende problemen (met hun familieleden en met een imam). Reeds hoger werd echter vastgesteld dat aan geen van deze elementen enig geloof kan worden gehecht.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de inbreuk op het gezinsleven *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd. In de bestreden beslissingen van het CGVS wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de erkenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van vreemdelingenwet). Deze beslissingen bevatten geen terugleidings- en geen verwijderingsmaatregel en strekken er op geen enkele wijze toe een inmenging uit te maken in het gezinsleven van verzoekende partijen; laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

De RvV doet in het kader van onderhavig beroep evenmin uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekende partijen al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van het recht op eerbiediging van hun familie- en gezinsleven, zoals onder meer gewaarborgd in de voormelde bepalingen, wordt *in casu* dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.9. Verzoekende partijen beroepen zich nog op het belang van het kind, zoals dit onder meer wordt gewaarborgd in artikel 22*bis* van de Grondwet, artikel 24.2 van het Handvest en artikel 18 van de Richtlijn 2011/95/EU.

Naar luid van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Blijkens het vijfde lid van hetzelfde artikel volstaat dergelijke algemene bepaling op zichzelf echter niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet kunnen verzoekende partijen zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen.

Er dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun beroep voor de RvV niet (mede) in naam van hun dochter, wiens rechten zij geschonden achten, hebben ingesteld.

Bovendien kan de algemene overweging dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.10. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS